

การพัฒนาความสามารถทางศิลปะ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้
ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
DEVELOPING ARTISTIC SKILLS THROUGH LEARNING PROCESSES:
STUDY BASED ON DAVIE'S PRACTICAL SKILLS THEORY
IN GRADE 9 STUDENTS

¹ลธิพร สมจิตร ²ระพิน ชูชื่น และ ³อำไพ สวัสดิธราช
¹Sittiporn Somjit ²Rapin Chuchuen and ³Ampai Sawatdirat³

มหาวิทยาลัยราชธานี, ประเทศไทย
Ratchathani University, Thailand

¹M6453148@rtu.ac.th

Received: September 14, 2023; **Revised:** November 20, 2023; **Accepted:** December 1, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถทางศิลปะ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางศิลปะ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ความสามารถทางศิลปะ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 จำนวน 35 คน ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบึงมะลูวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาศรีสะเกษ ยโสธร โดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. และการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และการทดสอบหลังเรียน (Post-test) ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลของประสิทธิภาพของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถทางศิลปะ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.64/87.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (80/80) 2)

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชธานี

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชธานี

³ อาจารย์, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี

เปรียบเทียบความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 87.20 อย่างมีนัยสำคัญ 0.00 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยกำหนดไว้ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ มีความพึงพอใจเฉลี่ย โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.70$, S.D.= 0.45) ซึ่งอยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด

คำสำคัญ: ความสามารถนาฏศิลป์, กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์

Abstract

This research aimed to 1) develop and find the efficiency of the activities for learning the ability to dance arts by using the learning process based on Davies' theory of practical skills. For students in grade 9, 2) to compare the ability to dance arts By using the learning process based on Davies' theory of practical skills. For students in grade 3 between before and after school. 3) To study the satisfaction of Grade 9 students towards the learning management of dancing arts ability. By using the learning process based on Davies' theory of practical skills. The sample used in the research was 35 students in Grade 9/1 in the academic year 2022 at Bueng Malu Witthaya School Under the Office of Secondary Educational Service Area, Sisaket, Yasothon, by random cluster sampling. Statistics used to analyze the data were percentage mean, S.D. standard deviation, and pre-tests. Moreover, The post-test findings were as follows: 1) The effect of the performance of learning management activities for developing dramatic arts ability, using the learning process based on Davies' theory of practical skills. Grade 9 students' efficiency was 88.64/87.20, higher than the criteria (80/80). 2) Compare the ability to dance arts By using the learning process based on Davies' theory of practical skills. For Grade 9 students, after learning was higher than before, 87.20, significantly 0.00, per the research hypothesis. 3) Grade 9 students' satisfaction with the learning management of dancing arts ability. By using the learning process based on Davies' theory of practical skills. Average satisfaction with an average value ($\bar{X} = 4.70$, S.D.= 0.45) is the highest satisfaction level.

Keywords: Dancing art skills, Through Davie's Theory of Practical Skills

บทนำ

นาฏศิลป์ไทยมีลักษณะเฉพาะตัวและมีความเป็นไทยในตัวเอง คือ มีท่ารำที่อ่อนช้อยงดงาม แสดงออกของอารมณ์ตามลักษณะที่แท้จริงของคนไทย ทำท่าทางแล้วผู้ชมเกิดความเข้าใจในความหมายอย่างกว้างขวาง มีดนตรีประกอบ ซึ่งดนตรีจะแทรกอารมณ์หรือรำกับเพลงที่มีแต่ทำนองหรือมีทั้งเนื้อร้องและใส่ท่ารำตามเนื้อร้องนั้นๆ คำร้องหรือเนื้อร้องที่ใช้เป็นคำประพันธ์เครื่องแต่งกายของนาฏศิลป์ไทยจะแต่งกายแตกต่างไปจากชาติอื่น จะมีลักษณะเฉพาะตัวที่สวยงามมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว จนเป็นที่ชื่นชอบของนานาชาติประเทศที่ได้พบเห็นความงดงามในศิลปวัฒนธรรม แม้ในปัจจุบันประเทศไทยกำลังได้รับอิทธิพลทางด้านวัฒนธรรมจากต่างชาติ อันหลากหลายที่กำลังหลั่งไหลเข้ามามีบทบาทในสังคมไทย แต่สิ่งหนึ่งที่คนไทยยังสามารถสืบทอดได้จนถึง ทุกวันนี้ก็คือ นาฏศิลป์ ที่คนไทยทุกคนควรอนุรักษ์และให้การสนับสนุน เพื่อให้ศิลปะแขนงนี้ดำรงสืบไปในอนาคต (สุมิตร เทพวงษ์, 2542) ศิลปะแห่งการฟ้อนรำอันเป็นพื้นฐาน ที่แสดงถึงอารยธรรมความรุ่งเรืองของชาติ ชาติที่รุ่งเรืองหรืออารยชาติที่เก่าแก่ย่อมมีวัฒนธรรมทางด้านดนตรี นาฏศิลป์ของตนเอง ท่าทางของนาฏศิลป์นั้นมีกำเนิดมาจากท่าธรรมชาติเป็นพื้นฐาน ต่อมาจึงได้พัฒนารูปแบบหรือ ประดิษฐ์ทำขึ้นเพื่อเป็นการสื่อความหมายโดยเฉพาะ (เรณู โกศินานนท์, 2544) นาฏศิลป์ ถือว่าเป็นศาสตร์ทางศิลปะที่สำคัญยิ่งแสดงถึงความเป็นอารยธรรมอันรุ่งเรือง และความมั่นคงของชาติที่ได้สืบทอดต่อกันมาตั้งแต่โบราณกาล ซึ่งความสำคัญของนาฏศิลป์ นอกจากจะมีคุณค่าในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมแล้วยังแสดงถึงอารยธรรมที่รุ่งเรือง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการทางศิลปะเกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระ ในศิลปะแขนงต่างๆ ประกอบด้วยสาระสำคัญ คือทัศนศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบศิลป์ ทศนธาตุ สร้างและนำเสนอผลงานทางทัศนศิลป์จากจินตนาการ โดยสามารถใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสม รวมทั้งสามารถใช้เทคนิควิธีการของศิลปิน ในการสร้างงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิชาทศนศิลป์คุณค่างานทัศนศิลป์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมเห็นคุณค่างานศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล ชื่นชม ประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน ดนตรีมีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบดนตรี แสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์ คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึกทางดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล ร้องเพลงและเล่นดนตรีใน รูปแบบต่างๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเสียงดนตรี แสดงความรู้สึกที่มีต่อดนตรีในเชิงสุนทรีย์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับประเพณีวัฒนธรรม และเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ นาฏศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ใน

ชีวิตประจำวันเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล (กระทรวงศึกษา, 2551)

จากการศึกษาสภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์โรงเรียนบึงมะลูวิทยา อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาศรีสะเกษ ยโสธร พบว่าการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ยังขาดการปฏิบัติที่ต่อเนื่องและกระบวนการเรียนการสอนส่วนใหญ่สอนแบบบรรยาย เพื่อให้ให้นักเรียนนำไปใช้ในการพัฒนาตนเองตามความถนัด ความสนใจได้เต็มศักยภาพ และครูควรมีทักษะการพัฒนาด้านการบริหารจัดการชั้นเรียนเชิงบวกมากขึ้น และเป็นแบบอย่างได้ (โรงเรียนบึงมะลูวิทยา, 2565) ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับผู้เรียน และบริบทของสถานศึกษาและท้องถิ่น จึงนับว่ามีความสำคัญในการเป็นส่วนเสริมการเรียนการสอน ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะปฏิบัติ และเป็นวิถีทางที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสกิจกรรมต่างๆ ได้ตรงตามความสนใจและนำไปใช้อย่างเหมาะสม การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางด้านนาฏศิลป์ เสริมสร้างให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง ให้เชื่อมโยงกับการแสดงออกและฝึกปฏิบัติในลักษณะหลากหลาย สอดคล้องกับบริบทการเรียนในสภาพชีวิตจริงของชุมชนและท้องถิ่น การศึกษาการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ ทำให้เป็นผู้ที่มีทักษะปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ได้นั้น จะต้องได้รับการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ สามารถส่งเสริมจินตนาการของผู้เรียน ให้สามารถแสดงออกให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วยท่าทาง สีตา ตามแบบแผนของนาฏศิลป์ไทย ซึ่งจะค่อยๆ ปูพื้นฐานไปที่ละน้อย ศิลปะการแสดงนาฏศิลป์ในหลักสูตรการศึกษา ระดับชั้นประถมศึกษาถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย พบว่าการปฏิบัติทักษะทางนาฏศิลป์ รำวงมาตรฐาน นาฏยศัพท์และภาษาท่ารามีบรรจุไว้ในเนื้อหากิจกรรมนาฏศิลป์ ซึ่งนับว่าเป็นศิลปะวัฒนธรรมที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของชาติไทย ที่มีมาแต่โบราณ เป็นการแสดงที่มีแบบแผนของท่ารำที่กำหนดไว้เป็นมาตรฐาน ท่ารำแต่ละท่ามีความสวยงามและสนุกสนาน วิชานาฏศิลป์ไทยเป็นเนื้อหาวิชาที่ต้องใช้ประสบการณ์ และทักษะการปฏิบัติเป็นสำคัญ ต้องฝึกปฏิบัติท่ารำปฏิบัติซ้ำๆ และเป็นเวลานานจึงจะก่อให้เกิดความชำนาญ ในการปฏิบัติทักษะรำ ในการจัดการเรียนการสอนที่มีข้อจำกัดด้านเนื้อหา ด้านปฏิบัติทักษะทางนาฏศิลป์ในเวลาเรียน เช่น ใช้เวลาเรียน 1 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ ทำให้ขาดความต่อเนื่องและเป็นปัญหาที่ทำให้การฝึกปฏิบัติท่ารำของนักเรียนไม่ถูกต้องขาดทักษะความชำนาญ ความงดงามในเรื่องของจังหวะดนตรี และท่ารำตามแบบแผนการแสดงนาฏศิลป์ไทย

จากการศึกษารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านนาฏศิลป์ จะต้องได้รับการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องอาศัยเทคนิค และวิธีการถ่ายทอดรูปแบบการเรียนการสอนที่น่าสนใจ และสอดคล้องกับการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจึงเลือกรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสอนนาฏศิลป์ได้ ซึ่งมีหลักการและขั้นตอนวิธีสอนที่เป็นระบบขั้นตอน สอดคล้องกับธรรมชาติของการเรียนนาฏศิลป์ สามารถนำไปใช้ เป็นสิ่งที่ฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ได้ ให้ความสำคัญของการฝึกทักษะย่อย ๆ เพื่อพัฒนาทักษะย่อย

ให้สมบูรณ์ก่อนที่จะเชื่อมโยงเป็นทักษะรวมทั้งหมด ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น จะทำให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะปฏิบัติอย่างเต็มศักยภาพ กิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับผู้เรียน และบริบทของสถานศึกษาและท้องถิ่น จึงนับว่ามีความสำคัญในการเป็นส่วนเสริมการเรียนการสอน ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะปฏิบัติ และเป็นวิถีทางที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมต่างๆ ได้ตรงตามความสนใจ และนำไปใช้อย่างเหมาะสม การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางด้านนาฏศิลป์ที่บ้านของตน เสริมสร้างให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริงให้เชื่อมโยงกับการแสดงออก และฝึกปฏิบัติในลักษณะหลากหลายสอดคล้องกับบริบทการเรียนในสภาพชีวิตจริงของชุมชนและท้องถิ่น การศึกษาการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ ทำให้เป็นผู้ที่มีทักษะปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ได้นั้น จะต้องได้รับการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น สร้างอัตลักษณ์ให้กับท้องถิ่น และให้นักเรียนเห็นคุณค่าของเอกลักษณ์ท้องถิ่น เกิดความรักภาคภูมิใจมีความผูกพันกับท้องถิ่นโดยการถ่ายทอดงานศิลปะทางด้านการแสดงนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจึงเลือกรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ จากกระบวนการ 5 ขั้น สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสอนนาฏศิลป์ได้ ซึ่งมีหลักการและขั้นตอนวิธีสอนที่เป็นระบบขั้นตอน สอดคล้องกับธรรมชาติของการเรียนนาฏศิลป์ สามารถนำไปใช้ เป็นสิ่งที่ฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ได้ ให้ความสำคัญของการฝึกทักษะย่อยๆ เพื่อพัฒนาทักษะย่อยให้สมบูรณ์ ก่อนที่จะเชื่อมโยงเป็นทักษะรวมทั้งหมด ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น จะทำให้ผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาทักษะปฏิบัติอย่างเต็มศักยภาพ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ความสามารถนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้ทฤษฎีปฏิบัติทักษะตามแนวคิดของเดวิส เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ศิลปวัฒนธรรมของชาติ และให้นักเรียนเห็นคุณค่าของเอกลักษณ์ท้องถิ่น เกิดความรักภาคภูมิใจ มีความผูกพันกับท้องถิ่น โดยการถ่ายทอดงานศิลปะทางด้านนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ และสามารถนำความรู้ทางด้านนาฏศิลป์ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี 3
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี 3 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวิส

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยกลุ่มตัวอย่างการพัฒนาความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีการเก็บข้อมูลก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง โดยผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบ One group pretest-posttest Design ได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบึงมะลูวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษาศรีสะเกษ ยโสธร ปีการศึกษา 2565 จำนวน 5 ห้อง ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1-3/5 เรียนในรายวิชาศิลปะ สาระ นาฏศิลป์ จำนวนนักเรียน 160 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 จำนวน 35 คน ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบึงมะลูวิทยา ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) ทั้งหมด 8 แผนการเรียนรู้ โดยจัดการเรียนการสอน 1 ชั่วโมง / สัปดาห์ ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ผลปรากฏว่ามีแผนการจัดการเรียนรู้มีเหมาะสมอยู่ในระดับ มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.83

2.2 แบบทดสอบความสามารถนาฏศิลป์ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 30 คะแนน

2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชาศิลปะ (นาฏศิลป์) โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ จำนวน 10 ข้อ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ ค่าร้อยละ (Percentage) การหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และใช้สูตร t-test Independent

ผลการวิจัย

1. ผลของประสิทธิภาพของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 88.64/87.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (80/80)

ตารางที่ 1 ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี 3 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

คะแนนจากการจัดการเรียนรู้ความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี 3									
นักเรียน35	แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	แผนที่ 5	แผนที่ 6	แผนที่ 7	แผนที่ 8	รวม
รวม	307	313	307	308	309	316	308	314	2482
\bar{X}	8.77	8.94	8.77	8.80	8.83	9.03	8.80	8.97	70.91
S.D.	0.60	0.42	0.49	0.53	0.57	0.62	0.53	0.51	2.37
p	87.71	89.43	87.71	88.00	88.29	90.29	88.00	89.71	88.64
				$E_1/E_2 =$ 88.64/87.20					

จากตารางที่ 1 ผลประสิทธิภาพของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี 3 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E_1/E_2) เท่ากับ 88.64/87.20 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (80/80)

2. เปรียบเทียบความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 87.20/34.80 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยกำหนดไว้

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถนาฏศิลป์ก่อนและหลังเรียน โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี 3 โดยใช้ค่าสถิติร้อยละความก้าวหน้าของคะแนน เฉลี่ยก่อนเรียนละหลังเรียน กับเกณฑ์ร้อยละ 80

นักเรียน จำนวน 35 คน	คะแนนก่อนเรียน 50 คะแนน	คะแนนก่อนเรียน 50 คะแนน	t	p
รวม	609	1526	53.66	** .00
\bar{X}	17.40	43.60		
S.D.	2.48	0.71		
ร้อยละ	34.80	87.20		

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถนาฏศิลป์ทางการเรียนนาฏศิลป์ก่อนเรียนและหลังเรียน มีคะแนนรวมก่อนเรียน เท่ากับ 609 ค่าเฉลี่ยคะแนน เท่ากับ 17.40 ละมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.48 คิดเป็นร้อยละ 34.80 และคะแนนรวมหลังเรียน เท่ากับ 1526 ค่าเฉลี่ยคะแนน เท่ากับ 43.60 ละมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.71 คิดเป็นร้อยละ 87.20 คะแนนโดยรวมพบว่าหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ .00 ซึ่ง ยอมรับสมมติฐานในการวิจัยได้กำหนดไว้และการทดสอบค่าที่แบบ Dependent Sammples เท่ากับ 00.00

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ มีความพึงพอใจเฉลี่ย โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.70$, S.D.= 0.45) ซึ่งอยู่ในระดับความพึงพอใจ มากที่สุด

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์

ข้อ	รายการ	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1	กิจกรรมนาฏศิลป์ทุกครั้งที่ครูเริ่มต้นด้วยการสอนขั้นสาธิตนักเรียนมีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด	4.63	0.49	มากที่สุด
2	ครูสาธิตทำรำนานาฏศิลป์นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติตาม จนนักเรียนสามารถปฏิบัติตามได้	4.86	0.35	มากที่สุด
3	นักเรียนได้มีส่วนร่วมทุกครั้งในชั้นสาธิตหน้าชั้นเรียนอยู่เสมอ	4.74	0.44	มากที่สุด
4	นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยทุกครั้งที่ครูสอน ทำให้นักเรียนปฏิบัติท่ารำได้ถูกต้อง	4.71	0.46	มากที่สุด
5	นักเรียนได้ดูครูสาธิตเป็นตัวอย่างพร้อมกับฝึกปฏิบัติตามจนเกิดความแม่นยำของท่ารำนานาฏศิลป์ทุกครั้ง	4.74	0.44	มากที่สุด
6	นักเรียนได้ความรู้จากขั้นเชื่อมโยงทักษะนำเสนองานท่ารำ	4.60	0.50	มากที่สุด
7	นักเรียนฝึกท่ารำในชั้นปฏิบัติตามครูผู้สอนจนเกิดความชำนาญ	4.66	0.48	มากที่สุด
8	นักเรียนได้ฝึกในชั้นให้เทคนิคปฏิบัติท่ารำนานาฏศิลป์ด้วยตนเอง	4.51	0.51	มากที่สุด
9	นักเรียนได้ปฏิบัติความสามารถนาฏศิลป์ เชื่อมโยงทักษะท่ารำจนมีความมั่นใจ	4.71	0.46	มากที่สุด
10	นักเรียนกล้าแสดงออกโดยผลัดกันออกมาปฏิบัติภาษาท่ารำรำนานาฏศิลป์หน้า	4.77	0.43	มากที่สุด
	รวม	4.70	0.45	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 ผลแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้ความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.45)

อภิปรายผล

ผลการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตาม ทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวิส นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลและมีประเด็นที่ สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลของประสิทธิภาพของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวิส นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มี ประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 88.64/87.20 น่าจะเป็นผลมาจากการใช้กระบวนการเรียนรู้ตาม ทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวิส ที่ผู้วิจัยทำตามขั้นตอนกระบวนการสร้างอย่างเป็นระบบ และมีวิธีการ ที่เหมาะสม คือ ศึกษาทฤษฎี แนวความคิด หลักการ เอกสารการสอน งานวิจัย และหลักสูตรกลุ่ม สารการเรียนรู้ศิลปะ ลงมือสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามที่วางแผนไว้โดยอาศัยความรู้ที่ ศึกษา เป็น แนวทางในการสร้างแล้วนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย เพื่อขอคำแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมในส่วนที่ยังไม่สมบูรณ์ และนำมาปรับปรุงแก้ไข ทั้งด้านองค์ประกอบ ของ แผนการจัดการเรียนรู้จุดประสงค์ เนื้อหา กระบวนการจัดการเรียนรู้สื่อ/แหล่งเรียนรู้และรับ ประเมินผลจากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน จากนั้นนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้เพื่อหาคุณภาพ เครื่องมือก่อนจะนำไปทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างทำให้แผนการจัดการเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพ สอดคล้องและครอบคลุมกับตัวชี้วัด ตรงตามผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความสามารถนาฏศิลป์กระบวนการ ทำออกเป็นทักษะย่อยๆ เรียงลำดับความยากง่ายและถ่ายทอดตามกระบวนการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิส(Davies, 1971 อ้างถึงใน ทิศนา แคมณี, 2555) ได้จัดกิจกรรมทักษะปฏิบัติ โดยนักเรียน จะสามารถบอกขั้นตอนหลักของการปฏิบัตินั้นๆ ว่ามีอะไรบ้างได้ประสบการณ์จากการลงมือทำ และค้นพบปัญหาต่างๆ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้และสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาประยุกต์ใช้ได้อย่าง เหมาะสมส่งผลให้ฝึกปฏิบัติทำได้อย่างถูกต้องสวยงามและมีความมั่นใจ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของวรายุทธ มะปะทั่ง (2563) การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิเคราะห์ ค่าดัชนีประสิทธิผลการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.7191 แสดงว่าหลังจากเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้อันมี ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิสเรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.7191 หรือคิดเป็นร้อยละ 71.91 ความสามารถในการ ปฏิบัติทำท่าและการขับร้องเรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แต่ละแผน โดยภาพรวมมีความสามารถในการปฏิบัติท่าและการขับร้องหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรม การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผ่านเกณฑ์ทักษะปฏิบัติร้อยละ 84.04 นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการ พัฒนาทักษะปฏิบัติเรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรียนรู้อย่างมี ประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาทักษะปฏิบัติได้อย่างเต็มศักยภาพอย่างต่อเนื่องและสอดคล้องกัน ก่อให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างความสามารถและการพัฒนาทักษะปฏิบัติของผู้เรียนและทำให้ ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้และมีความก้าวหน้าทางการเรียนทักษะปฏิบัติที่สูงขึ้น

2. เปรียบเทียบความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยกำหนดไว้พบว่าการเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 87.20 และหลังเรียนมี คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 34.80 แสดงให้เห็นว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 ทั้งนี้ น่าจะเป็นผลมาจากการใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก ซึ่งวัดได้จากค่าคะแนนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมาจากกระบวนการเรียนรู้ด้วยการใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ซึ่งประกอบด้วย ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะ ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ ซึ่งตรงกับวิธีการสอนแบบสาธิต(Demonstration Method) วิธีสอนที่ครูมีหน้าที่ในการวางแผนการเรียนการสอนเป็นส่วนใหญ่ โดยมีการแสดงหรือการกระทำให้ดูเป็นตัวอย่าง นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการสังเกต การฟัง การกระทำหรือการแสดง ซึ่งสอดคล้องกับวิจัยของอาทิตยา พันธเสถียร (2560) การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยรูปแบบการสอนแบบสาธิตกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะสาระนาฏศิลป์เรื่อง ฟ้อนขมาโขงวาริมหานทีฮีตอีสานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยร้อยละ 83.33 ส่วนด้านทักษะการปฏิบัติ/ทำรำมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 77.08 ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 เป็นวิธีการสอนที่มุ่งเน้นตัวนักเรียนเป็นสำคัญ โดยให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถนาฏศิลป์ เกิดความสนใจและอยากเรียนรู้ ด้วยตัวเองการลงมือปฏิบัติในกิจกรรมนั้นๆ หลายรอบ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไคค์ กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) สิ่งใดมีการกระทำซ้ำๆ หรือมีการฝึกเสมอๆ ผู้ฝึกย่อมกระทำสิ่งนั้นได้ดี สิ่งใดที่ไม่ได้ทำนาน ๆ ย่อมทำสิ่งนั้นไม่ได้เหมือนเดิม และเรียงลำดับความเข้าใจจากน้อยไปหา มากขึ้นเพื่อให้เกิดความชำนาญ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาสร้างเป็นองค์ความรู้ของตนเองเพื่อสามารถถ่ายทอดการเรียนรู้แบบ เอกลักษณะเฉพาะตัว ทำให้เกิดเป็นความรู้ความจำที่ยั่งยืน ให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน สนใจที่จะเรียนรู้จึงทำผลหลังเรียนนักเรียนมีความสามารถนาฏศิลป์ที่สูงขึ้นตรงกับรูปแบบของการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัย (Induction Method) กระบวนการที่ผู้สอนจากรายละเอียดปลีกย่อย หรือจากส่วนย่อยไปหาส่วนใหญ่ หรือกฎเกณฑ์ หลักการ ข้อเท็จจริงหรือข้อสรุป โดยการนำเอาตัวอย่างข้อมูล เหตุการณ์ สถานการณ์หรือปรากฏการณ์ ที่มีหลักการแฝงอยู่ มาให้ผู้เรียนศึกษา สังเกต ทดลอง เปรียบเทียบหรือวิเคราะห์จนสามารถสรุปหลักการหรือกฎเกณฑ์ได้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกนกวรรณ จินนะคำ(2564) การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ฟ้อนถวายศรัทธาบูชาพญาแถน ตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทำให้นักเรียนได้รับความรู้และปฏิบัติทักษะนาฏศิลป์ กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ฟ้อนถวายศรัทธาบูชาพญาแถน ตามแนวคิดของเดวีส์มีคะแนนทักษะปฏิบัติ นาฏศิลป์ระดับดีขึ้นไป หลังเรียนโดยรวมคิดเป็นร้อยละ 89.17 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ที่กำหนดคิดเป็นร้อยละ 100

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยความสามารถนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ มีความพึงพอใจเฉลี่ย โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.69$, S.D.= 0.46) ซึ่งอยู่ในระดับมาก พบว่าความพึงพอใจโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.69 อยู่ในระดับมากที่สุด น่าจะเป็นผลมาจากการใช้กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีทักษะปฏิบัติของเดวีส์ในบทเรียนที่ผู้วิจัยได้จัดให้กับนักเรียนทุกหน่วยการสอนในทุกบทเรียน เช่น นาฏยศัพท์และภาษาท่ารำพื้นฐาน ท่ารำวงมาตรฐาน ทำให้นักเรียนได้ลงมือทำในกิจกรรมปฏิบัติความสามารถนาฏศิลป์และศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจาก แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ กิจกรรมสนุกสนาน ตื่นเต้น ไม่น่าเบื่อได้ทำกิจกรรมเป็นกลุ่มได้ร่วมกันวางแผน ออกแบบชิ้นงานของตนเอง แสดงความคิดเห็น และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน พร้อมกับนักเรียนได้มีโอกาสแสดงความสามารถของตนเองเมื่อมีการนำเสนอผลงานที่หลากหลาย กิจกรรมส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้พร้อมกับมีครูให้คำแนะนำในการเรียนรู้แก่นักเรียนเป็นอย่างดีจากผลการวิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาศิลปะ(นาฏศิลป์)ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยความสามารถนาฏศิลป์ พบว่าระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อาสาสมัครความสามารถนาฏศิลป์จำนวน 10 ข้อ อยู่ในเกณฑ์การประเมิน ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 แปลความว่าความพึงพอใจในระดับมากที่สุด โดยผู้วิจัยนำเสนอความพึงพอใจของนักเรียนข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 2 อันดับและค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนน้อยสุด 1 อันดับ ดังนี้

3.1 นักเรียนมีความเข้าใจขั้นสาคิดและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยโดยครูสาธิตนาฏยศัพท์และภาษาท่ารำนักเรียนร่วมกันฝึกปฏิบัติตาม โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.86$, S.D.=0.35) เนื่องจากนักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาที่ครูได้สาธิตเป็นแบบอย่างในกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนเกิดความกล้าแสดงออกในปฏิบัติทักษะความสามารถนาฏศิลป์ได้ตั้งจึงส่งผลให้ระดับความพึงพอใจในระดับมากที่สุด มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของมัญชุสา สุขนิยม(2560) การพัฒนาทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีคีบอร์ต กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีคีบอร์ต ครูสาธิตทักษะการบรรเลงเพลงก่อนเสมอ โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.59$, S.D.=0.50) ความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

3.2 นักเรียนแต่ละกลุ่มผลัดกันออกมาปฏิบัติภาษาท่ารำขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆทำให้นักเรียนกล้าแสดงออก โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.77$, S.D.=0.43) เนื่องจากนักเรียนรู้จักการนำเสนอความรู้ที่ได้และได้ฝึกปฏิบัติความสามารถนาฏศิลป์ได้ส่งผลให้นักเรียนเกิดความกล้าแสดงออกอย่างสร้างสรรค์จึงส่งผลให้ระดับความพึงพอใจในระดับ มากที่สุด มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของธนภัทร ทัพกลาง(2562) การพัฒนาทักษะปฏิบัติเครื่องเป่าทองเหลืองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระดนตรี เรื่อง เครื่องเป่าทองเหลือง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิธีการสอนช่วยกระตุ้นความคิดและการแสดงออกด้วยความมั่นใจ โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.56$, S.D.=0.55) ความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

3.3 นักเรียนได้ฝึกในชั้นให้เทคนิคปฏิบัติทำรำนฏศิลป์ด้วยตนเองโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.51, S.D. = 0.50$) เนื่องจากการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ต้องใช้เวลาให้การฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความชำนาญและแม่นยำ ในกิจกรรมการเรียนรู้มีเวลาให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติน้อยจึงส่งผลให้มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดแต่อยู่ในระดับความพึงพอใจระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของกนกวรรณ จินนะคำ (2564) การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ฟ้อนถวายศรัทธาบูชาพญาแถน ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อฟ้อนถวายศรัทธาบูชาพญาแถน ฉันมีความสุขในการปฏิบัติทักษะประกอบเพลง/ดนตรีในแต่ละกระบวนการทำรำหลังจากที่ได้ฝึกทักษะทักษะปฏิบัติย่อยๆ ของตนเองจนเกิดความถูกต้องคล่องแคล่วโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.70, S.D. = 0.47$) ความพึงพอใจระดับมากที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- กนกวรรณ จินนะคำ (2564). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ฟ้อนถวายศรัทธาบูชาพญาแถน ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- กระทรวงศึกษาธิการ (2551). *แนวทางการพัฒนา การวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. โรงพิมพ์ชุมนุมการเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- มัญชุสา สุขนิยม (2560). *การพัฒนาทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ด กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส*. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- เรณู โกศินานนท์ (2544). *นาฏยศัพท์ : ภาษาทำนาฏศิลป์ไทย*. กรุงเทพฯ .ไทยวัฒนาพานิช.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. กรุงเทพฯ. สุวีริยาสาส์น.
- วรายุทธ มะปะทั่ง (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช.
- สุมิตร เทพวงษ์ (2541). *นาฏศิลป์ไทย (นาฏศิลป์สำหรับครูประถมและมัธยม)*. กรุงเทพฯ. โอเดียนสโตร์.
- อาทิตยา พันธุ์เสถียร (2560). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรูปแบบการสอนแบบสาธิต กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง ฟ้อนขอขมาโขงวาริมหานทีฮีสือฮีสาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6*. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- Davies, I. K. (1971). *The Management of Learning*. McGraw-Hill. New York United States